Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 16. oktobra 2024*

„Skupna zunanja in varnostna politika – Omejevalni ukrepi, sprejeti v zvezi z razmerami v Iranu – Zamrznitev sredstev – Seznam oseb, subjektov in organov, za katere velja zamrznitev sredstev in gospodarskih virov – Vpis tožeče stranke na seznam – Obveznost obrazložitve – Pravica do obrambe – Pravica do učinkovitega sodnega varstva – Sorazmernost – Zloraba pooblastil“

V zadevi T-201/23,

Communications Regulatory Authority (CRA) s sedežem v Teheranu (Iran), ki ga zastopajo T. Clay, T. Zahedi Vafa in K. Mehtiyeva, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopajo D. Laurent, P. Mahnič in S. Lejeune, agentke,

tožena stranka,

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi M. J. Costeira, predsednica, M. Kancheva (poročevalka), sodnica, in U. Öberg, sodnik,

sodni tajnik: V. Di Bucci,

na podlagi pisnega dela postopka,

na podlagi tega, da glavni stranki v roku treh tednov od vročitve obvestila o koncu pisnega dela postopka nista vložili predloga, naj se opravi obravnava, in odločitve v skladu s členom 106(3) Poslovnika Splošnega sodišča, da bo odločeno brez ustnega dela postopka,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

1 Tožeča stranka, Communications Regulatory Authority (CRA), s tožbo na podlagi člena 263 PDEU predlaga razglasitev ničnosti Izvedbene uredbe Sveta (EU) 2023/152 z dne 23. januarja 2023 o izvajanju Uredbe (EU) št. 359/2011 o omejevalnih ukrepih proti nekaterim osebam, subjektom in organom zaradi razmer v Iranu (UL 2023, L 2 I, str. 1; v nadaljevanju: izpodbijana uredba) v delu, v katerem se ta akt nanaša nanjo.

Dejansko stanje

2 Tožeča stranka je vladna institucija, povezana z iranskim ministrstvom za komunikacije in informacijsko tehnologijo (v nadaljevanju: ministrstvo za komunikacije), ki jo urejata in organizirata zakon o nalogah in pristojnostih navedenega ministrstva ter njen statut. V skladu z zadnjenavedenim tožeča stranka med drugim izvaja cilje, ki jih je v sektorju radiokomunikacij določilo ministrstvo za komunikacije, in opravlja vladne, izvršilne in nadzorne naloge ter pristojnosti navedenega ministrstva. Glavna dejavnost tožeče stranke je urejanje, upravljanje in nadzorovanje frekvenčnega prostora v Iranu. Natančneje, tožeča stranka je zadolžena za izdajo dovoljenj za opravljanje telekomunikacijskih storitev in spremljanje delovanja njihovih imetnikov. Tožeča stranka izvaja tudi normativno vlogo, saj pristojnim organom predlaga nacionalne standarde v zvezi s komunikacijami ter navodila in predpise o medsebojnem povezovanju telekomunikacijskih in računalniških omrežij v zvezi z varnostjo povezav. Tožeča stranka opravlja tudi naloge v zvezi z varstvom pravic uporabnikov telekomunikacijskih storitev in zastopanjem Islamske republike Iran v regionalnih in mednarodnih združenjih na področju komunikacij.

3 Svet Evropske unije je 21. marca 2011 sprejel sklepe, v katerih je navedel, da je Evropska unija zelo zaskrbljena zaradi nenehnega slabšanja razmer na področju človekovih pravic v Iranu. Svet je opozoril na sistematično zatiranje iranskih državljanov, ki so bili preganjani in aretirani zaradi uresničevanja legitimne pravice do svobode izražanja in mirnega zbiranja. Poleg tega je Svet v njih izrazil namero Unije za boj proti kršitvam človekovih pravic v Iranu, zlasti s hitrim sprejetjem omejevalnih ukrepov proti osebam, ki močno kršijo te pravice.

4 Svet je 12. aprila 2011 sprejel Sklep 2011/235/SZVP o omejevalnih ukrepih proti nekaterim osebam in subjektom zaradi razmer v Iranu (UL L 2011, L 100, str. 51), ki določa več omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo na osebe, ki so vpletene v ali odgovorne za vodenje ali izvajanje hudih kršitvah človekovih pravic v Iranu.

5 Sklep 2011/235 se je izvajal z Uredbo Sveta (EU) št. 359/2011 z dne 12. aprila 2011 o omejevalnih ukrepih proti nekaterim osebam, subjektom in organom zaradi razmer v Iranu (UL 2011, L 100, str. 1), sprejeto na podlagi člena 215(2) PDEU.

6 Člen 2(1) in (2) Uredbe št. 359/2011 določa:

„1. Zamrznejo so vsa sredstva in gospodarski viri, ki pripadajo fizičnim ali pravnim osebam, subjektom in organom, navedenim v Prilogi I, so v njihovi lasti ali s katerimi ti razpolagajo.

2. Fizičnim ali pravnim osebam, subjektom ali organom iz Priloge I niso neposredno ali posredno na voljo ali v korist nobena sredstva ali gospodarski viri.“

7 V skladu s členom 3(1) in (2) Uredbe št. 359/2011 se osebe, ki jih je Svet določil kot odgovorne za resne kršitve človekovih pravic v Iranu, ter osebe, subjekti in organi, povezani z njimi, uvrstijo na seznam iz Priloge I. Na tem seznamu so navedeni tudi razlogi za uvrstitev na seznam.

8 Člen 12(1), (2) in (3) Uredbe št. 359/2011 določa:

„1. Če Svet odloči, da za fizično ali pravno osebo, subjekt ali organ veljajo ukrepi iz člena 2(1), ustrezno spremeni Prilogo I.

2. Svet o svoji odločitvi in razlogih za uvrstitev na seznam obvesti fizično ali pravno osebo, subjekt ali organ iz odstavka 1, bodisi neposredno, če je naslov znan, […] s čimer takšni fizični ali pravni osebi, subjektu ali organu da možnost, da predloži pripombe.

3. Kadar se predloži odgovor ali novi tehtni dokazi, Svet ponovno preuči svojo odločitev in o tem ustrezno obvesti zadevno fizično ali pravno osebo, subjekt ali organ.“

9 Mahsa Amini, 22-letna Iranka, je 16. septembra 2022 umrla v bolnišnici, med tem ko je bila v priporu iranske policije za moralo. Njeni smrti so sledile obsežne demonstracije, ki pa so jih iranske oblasti zatrle.

10 Visoki predstavnik Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko je 25. septembra 2022 v imenu Unije dal izjavo, v kateri je izrazil obžalovanje zaradi razširjene in nesorazmerne uporabe sile iranskih varnostnih sil proti nenasilnim protestnikom. V izjavi je zapisano tudi, da morajo odgovorni za smrt M. Amini odgovarjati za svoja dejanja, iranske oblasti pa so bile pozvane, naj zagotovijo pregledne in verodostojne preiskave, da bi razjasnili število smrtnih žrtev in aretiranih, izpustijo vse nenasilne protestnike in vsem pridržanim zagotovijo pošteno sojenje. Poudarjeno je bilo tudi, da gre pri odločitvi Irana, da strogo omeji dostop do interneta in blokira platforme za takojšnje sporočanje, za očitno kršenje svobode izražanja. Navedeno je bilo še, da bo Unija preučila vse možnosti, ki jih ima na voljo za obravnavo uboja M. Amini in načina, kako so se iranske varnostne sile odzvale na demonstracije, ki so sledile.

11 Svet je 23. januarja 2023 sprejel Izvedbeni sklep (SZVP) 2023/153 o izvajanju Sklepa 2011/235 (UL 2023, L 20 I, str. 23). V uvodni izjavi 2 Izvedbenega sklepa 2023/153 je bilo navedeno sklicevanje na izjavo visokega predstavnika Unije za zunanje zadeve, kot je navedeno v točki 10 zgoraj. V uvodni izjavi 3 tega sklepa je bilo navedeno, da „[v] tem kontekstu in v skladu z zavezo Unije, da bo obravnavala vsa vprašanja, ki zadevajo Iran, vključno s stanjem na področju človekovih pravic, [je] bilo treba na seznam oseb in subjektov, za katere [so veljali] omejevalni ukrepi, iz Priloge k Sklepu 2011/235/SZVP vključiti 18 oseb in 19 subjektov“. Člen 1 Izvedbenega sklepa 2023/153 je določal, da se Priloga k Sklepu 2011/235 spremeni v skladu z njegovo prilogo.

12 Pod številko 15 na seznamu subjektov iz Priloge k Izvedbenemu sklepu 2023/153 so bili med drugim vpisani ime tožeče stranke in razlogi za njen vpis, in sicer:

„Organ Communications Regulatory Authority (CRA) deluje pod vodstvom iranskega ministrstva za informacijske in komunikacijske tehnologije (IKT). CRA izvršuje zahteve iranske vlade po filtriranju internetnih vsebin z vohunsko programsko opremo SIAM.

CRA je med protesti leta 2022 izkoriščal svoj nadzor nad internetnim dostopom in mobilnimi telefoni za sledenje protestnikom in ustvarjanje podrobnega pregleda dejavnosti disidentov in protestnikov, ki so ga oblasti lahko uporabljale po lastni volji. CRA je zato odgovoren za podpiranje zatiranja miroljubnih protestnikov, novinarjev, zagovornikov človekovih pravic, študentov ali drugih oseb, ki zagovarjajo svoje zakonite pravice.

CRA je zato odgovoren za hude kršitve človekovih pravic v Iranu.“

13 Istega dne je Svet sprejel izpodbijano uredbo na podlagi člena 12(1) Uredbe št. 359/2011. Besedilo uvodnih izjav 2 in 3 izpodbijane uredbe je enako besedilu uvodnih izjav 2 in 3 Izvedbenega sklepa 2023/153, razen navedbe Priloge I k Uredbi št. 359/2011 namesto Priloge k Sklepu 2011/235. Člen 1 izpodbijane uredbe je določal, da se Priloga I k Uredbi št. 359/2011 spremeni v skladu z njeno prilogo.

14 Pod številko 15 na seznamu subjektov iz Priloge k izpodbijani uredbi so bili med drugim vpisani ime tožeče stranke in razlogi za ta vpis z enakim besedilom, kot je navedeno v točki 12 zgoraj.

15 Svet je 24. januarja 2023 v Uradnem listu Evropske unije objavil Obvestilo osebam, subjektom in organom, za katere veljajo ukrepi iz Sklepa 2011/235, kakor se izvaja z Izvedbenim sklepom 2023/153, in iz Uredbe št. 359/2011, kakor se izvaja z izpodbijano uredbo (UL 2023, C 25, str. 8).

16 V tem obvestilu je bilo med drugim pojasnjeno, da je Svet ugotovil, da je treba te osebe in subjekte uvrstiti na seznam oseb in subjektov, za katere veljajo omejevalni ukrepi iz Sklepa 2011/235 in Uredbe št. 359/2011, ter da mu morajo navedene osebe in subjekti predložiti morebitno zahtevo za ponovno preučitev odločitve o njihovi uvrstitvi na navedeni seznam skupaj z dokazili. Te zahteve so morale biti poslane pred 15. februarjem 2023 na kontaktne podatke, navedene v tem obvestilu.

Predlogi strank

17 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj izpodbijano uredbo razglasi za nično v delu, v katerem je njeno ime vpisano v Prilogo I k Uredbi št. 359/2011.

18 Svet Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

19 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja štiri tožbene razloge. Prvi se v bistvu nanaša na zlorabo pooblastil, drugi na kršitev obveznosti obrazložitve in pravice do učinkovitega sodnega varstva, tretji se v bistvu nanaša na vsebinsko nepravilnost dejstev in četrti na kršitev načela sorazmernosti.

20 Analiza teh tožbenih razlogov kaže, da je treba preučiti, na prvem mestu, drugi tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev obveznosti obrazložitve in kršitev pravice do učinkovitega sodnega varstva; na drugem mestu, tretji tožbeni razlog, ki se nanaša na očitno napačno presojo dejstev; na tretjem mestu, četrti tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev načela sorazmernosti; in na četrtem mestu, prvi tožbeni razlog, ki se nanaša na zlorabo pooblastil.

Drugi tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve in kršitev pravice do učinkovitega sodnega varstva

21 Prvič, tožeča stranka trdi, da Svet s tem, da ob sprejetju izpodbijane uredbe ali takoj po njenem sprejetju ni posredoval informacij ali dokazov, na katerih temeljijo razlogi za vpis njenega imena na seznam iz Priloge I k Uredbi št. 359/2011, ni izpolnil svoje obveznosti dokazati utemeljenost navedenih razlogov in je zato kršil svojo obveznost obrazložitve.

22 Drugič, tožeča stranka trdi, da obrazložitev izpodbijane uredbe v delu, v katerem se nanaša nanjo, vsebuje stereotipno obrazložitev, sestavljeno iz treh kratkih odstavkov s skupaj 15 vrsticami, v katerih so povzete domneve Sveta na podlagi njene javne narave. Taka obrazložitev naj ne bi bila v skladu s sodno prakso, v skladu s katero mora obrazložitev akta po eni strani osebi, na katero se sporni akt nanaša, omogočiti, da izpodbija njegovo veljavnost pred sodiščem ob popolnem poznavanju dejstev o tem, kar se ji očita, in po drugi strani sodišču omogočiti, da opravi sodni nadzor izpodbijanega akta. Po mnenju tožeče stranke obveznosti obrazložitve ni mogoče omiliti s političnim kontekstom, v katerem je bil ukrep sprejet, zlasti ker umestitev v kontekst ne more omogočiti tožeči stranki, da bi razumela obseg omejevalnih ukrepov, sprejetih v zvezi z njo, in posledično sodišču, da bi preverilo zadevni ukrep. Svet naj torej ne bi mogel kršiti svoje obveznosti obrazložitve s tem, da se „sklicuje“ na preudarke v zvezi z interesi varnosti in zunanje politike.

23 Tretjič, tožeča stranka v repliki na podlagi členov 47 in 48 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) izpodbija dopustnost dokumenta, ki ga je Svet predložil Splošnemu sodišču kot dokaz v podporo razlogom, navedenim za utemeljitev vključitve njenega imena v Prilogo I k Uredbi št. 359/2011. Izpodbija tudi upoštevnost in dokazno vrednost informacij v navedenem dokumentu.

24 Svet izpodbija trditve tožeče stranke.

25 Opozoriti je treba, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso namen obveznosti obrazložitve akta – ki posega v položaj – ki je nujno povezana z načelom spoštovanja pravice do obrambe, po eni strani, dati zadevni osebi na voljo dovolj podatkov, da ugotovi, ali je akt dobro utemeljen in ali vsebuje morebitne napake, na podlagi katerih bi ta lahko izpodbijala njegovo veljavnost pred sodiščem Unije, in po drugi strani, temu omogočiti izvajanje nadzora nad zakonitostjo navedenega akta (glej sodbo z dne 15. novembra 2022, Svet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, točka 49 in navedena sodna praksa).

26 Prav tako je treba opozoriti, da mora biti obrazložitev, ki se zahteva v členu 296 PDEU in členu 41(2)(c) Listine, prilagojena naravi zadevnega akta in okoliščinam, v katerih je bil ta sprejet. Obveznost obrazložitve je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino akta, lastnosti podanih razlogov in interes za pojasnitev, ki ga lahko imajo naslovniki ali druge osebe, na katere se akt neposredno in posamično nanaša. Ni potrebno, da se v obrazložitvi podrobno navedejo vsi upoštevni dejanski in pravni elementi, ker je treba zadostnost obrazložitve presojati ne le glede na njeno besedilo, ampak tudi glede na njen okvir in vsa pravna pravila, ki

urejajo zadevno področje (glej sodbi z dne 17. septembra 2020, Rosneft in drugi/Svet, C-732/18 P, neobjavljena, EU:C:2020:727, točka 77 in navedena sodna praksa, in z dne 27. julija 2022, RT France/Svet, T-125/22, EU:T:2022:483, točka 103).

27 Tako je na eni strani akt, ki posega v položaj, dovolj obrazložen, če je bil sprejet v okviru, ki ga zadevna oseba pozna in ji omogoča, da razume obseg ukrepa, sprejetega v zvezi z njo (glej sodbo z dne 17. septembra 2020, Rosneft in drugi/Svet, C-732/18 P, neobjavljena, EU:C:2020:727, točka 78 in navedena sodna praksa). Na drugi strani mora biti stopnja podrobnosti obrazložitve akta sorazmerna materialnim možnostim in tehničnim pogojem ali roku, v katerem mora biti ta akt sprejet (glej sodbo z dne 27. julija 2022, RT France/Svet, T-125/22, EU:T:2022:483, točka 104 in navedena sodna praksa).

28 Poleg tega je bilo v sodni praksi pojasnjeno, da morajo biti v obrazložitvi akta Sveta, s katerim je bil sprejet omejevalni ukrep, poleg pravne podlage tega ukrepa navedeni tudi specifični in konkretni razlogi, zaradi katerih Svet pri odločanju na podlagi svoje diskrecijske pravice meni, da mora ta ukrep veljati tudi za zadevno stranko (glej sodbo z dne 27. julija 2022, RT France/Svet, T-125/22, EU:T:2022:483, točka 105 in navedena sodna praksa).

29 Nazadnje, opozoriti je treba, da je obveznost obrazložitve akta bistvena postopkovna zahteva, ki jo je treba ločiti od vprašanja utemeljenosti razlogov, ki spada v okvir vsebinske zakonitosti spornega akta. Obrazložitev akta namreč pomeni, da je treba formalno navesti razloge, na katerih ta akt temelji. Če so ti razlogi napačni, to vpliva na vsebinsko zakonitost navedenega akta, in ne na njegovo obrazložitev, ki je lahko zadostna, čeprav so v njej navedeni napačni razlogi (glej v tem smislu sodbo z dne 13. septembra 2013, Makhlouf/Svet, T-383/11, EU:T:2013:431, točki 73 in 74 ter navedena sodna praksa).

30 V obravnavani zadevi je treba glede konteksta, v katerem je bilo ime tožeče stranke vključeno v Prilogo I k Uredbi št. 359/2011, poudariti, da se je, kot pravilno poudarja Svet, uvodna izjava 2 izpodbijane uredbe sklicevala na izjavo visokega predstavnika Unije v imenu Evropske unije z dne 25. septembra 2022, katere besedilo je navedeno v točki 10 zgoraj.

31 Poleg tega, kot je navedeno v točki 11 zgoraj, je v uvodni izjavi 3 izpodbijane uredbe pojasnjeno, da so okoliščine, navedene v točki 10 zgoraj, in zaveza Unije, da bo obravnavala vsa vprašanja, ki se nanašajo na Iran, vključno s stanjem na področju človekovih pravic, tiste, ki so med drugim vodile do vključitve 19 subjektov, vključno s tožečo stranko, na seznam fizičnih in pravnih oseb, subjektov in organov, za katere veljajo omejevalni ukrepi, iz Priloge I k Uredbi (EU) št. 359/2011.

32 Natančneje, razlogi, zaradi katerih je bilo ime tožeče stranke vključeno v Prilogo I k Uredbi št. 359/2011, so bili v Prilogi k izpodbijani uredbi navedeni tako, kot so omenjeni v točki 12 zgoraj.

33 Ugotoviti je treba, da so bili s takimi razlogi v povezavi z okoliščinami, navedenimi v uvodnih izjavah 2 in 3 izpodbijane uredbe, dovolj specifično in konkretno opredeljeni razlogi, zaradi katerih je Svet pri odločanju na podlagi svoje diskrecijske pravice menil, da mora za tožečo stranko veljati omejevalni ukrep.

34 Iz obrazložitve izpodbijane uredbe je namreč razvidno, da naj bi bila tožeča stranka odgovorna za hude kršitve človekovih pravic v Iranu, ker je izvrševala zahteve iranske vlade po filtriranju internetnih vsebin z vohunsko programsko opremo SIAM, in zlasti, ker je med protesti leta 2022 po smrti M. Amini izkoriščala svoj nadzor nad internetnim dostopom in mobilnimi telefoni za

sledenje protestnikom in ustvarjanje podrobnega pregleda dejavnosti disidentov in protestnikov, ki so ga oblasti lahko uporabljale po lastni volji, s čimer je podpirala zatiranje, ki so ga navedene oblasti izvajale zoper protestnike, ki so zagovarjali svoje zakonite pravice.

35 Poleg tega je treba zavrniti trditev tožeče stranke, da Svet ni izpolnil obveznosti obrazložitve, ker ob sprejetju izpodbijane uredbe ali takoj po njenem sprejetju ni posredoval dokazov, na katerih temeljijo razlogi, navedeni v utemeljitev njene vključitve v Prilogo I k Uredbi št. 359/2011, in zato ni dokazal utemeljenosti navedenih razlogov.

36 Na eni strani je treba namreč v delu, v katerem tožeča stranka s to trditvijo trdi, da Svet ni predložil dokaza o utemeljenosti razlogov, ki so bili v izpodbijani uredbi navedeni za utemeljitev njene vključitve v Prilogo I k Uredbi št. 359/2011, poudariti, da je treba v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 29 zgoraj, to vprašanje razlikovati od vprašanja obrazložitve izpodbijane uredbe, ki se nanaša na formalno zakonitost navedene uredbe.

37 Na drugi strani je treba v delu, v katerem tožeča stranka z isto trditvijo trdi, da je Svet kršil njeno pravico do obrambe, ker bi ji moral po uradni dolžnosti zagotoviti dostop do elementov iz spisa, opozoriti, da je bila tožeča stranka o izpodbijani uredbi obveščena z obvestilom, objavljenim v Uradnem listu 24. januarja 2023, s katerim so bile zadevne osebe in subjekti pozvani, naj Svetu do 15. februarja 2023 predložijo zahtevo za ponovno preučitev, in da tožeča stranka ni vložila take zahteve niti od Sveta ni zahtevala dostopa do svojega spisa zunaj tega postopka.

38 Opozoriti pa je treba, da v zvezi s prvotnim vpisom na seznam oseb in subjektov, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi, kadar so sporočeni dovolj natančni podatki, ki zadevnemu subjektu omogočajo, da primerno predstavi stališče o elementih, ki jih je proti njemu uporabil Svet, načelo spoštovanja pravice do obrambe ne pomeni obveznosti, da Svet na lastno pobudo omogoči dostop do dokumentov v svojem spisu. Svet mora šele na podlagi zahteve zainteresirane stranke omogočiti vpogled v vse upravne dokumente v zvezi z zadevnim ukrepom, ki niso zaupni. Posredovanje elementov iz spisa na lastno pobudo bi namreč pomenilo pretirano zahtevo, saj ob sprejetju ukrepa zamrznitve sredstev ni gotovo, ali namerava zadevni subjekt z dostopom do spisa preveriti dejanske elemente, na katerih temeljijo trditve, ki jih je proti njemu podal Svet (sodbi z dne 14. oktobra 2009, Bank Melli Iran/Svet, T-390/08, EU:T:2009:401, točka 97, in z dne 16. septembra 2013, Bank Kargoshaei in drugi/Svet, T-8/11, neobjavljena, EU:T:2013:470, točka 68).

39 V obravnavani zadevi iz navedenega izhaja, da je imela tožeča stranka na podlagi obrazložitve izpodbijane uredbe dovolj natančne informacije, da je lahko izrazila svoje stališče o elementih, ki jih je proti njej podal Svet. Zato ni bilo potrebno, da Svet tožeči stranki po uradni dolžnosti posreduje elemente iz spisa.

40 Poudariti je treba tudi, da se trditve tožeče stranke v zvezi z dopustnostjo dokumenta, predloženega v Prilogi B.11, in dokazno vrednostjo informacij, ki jih vsebuje, nanašajo na utemeljenost razlogov, navedenih v utemeljitev vključitve njenega imena v Prilogo I k Uredbi št. 359/2011, in zato niso upoštevne za utemeljitev tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev obveznosti obrazložitve. Te trditve bodo tako preučene skupaj s podobnimi trditvami tožeče stranke v okviru tretjega tožbenega razloga, ki se nanaša na očitno napačno presojo.

41 Zato je treba drugi tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Tretji tožbeni razlog: vsebinska nepravilnost dejstev

42 Tožeča stranka trdi, da izpodbijana uredba glede nje vsebuje „očitno napačno presojo dejstev“, saj, prvič, nima pravne sposobnosti za izvajanje dejanj, ki ji jih očita Svet, in drugič, nima tehničnih zmogljivosti za sledenje protestnikom ali ustvarjanje „podrobnega pregleda“ njihove dejavnosti.

43 Tako, prvič, tožeča stranka trdi, da ji statut ne dovoljuje izvajanja množičnega nadzora prebivalstva, še manj pa „sledenja“ protestnikom. Tožeča stranka naj bi imela v skladu s svojim statutom vlogo regulatorja, moderatorja ali predstavnika Irana. Poleg tega tožeča stranka poudarja, da tudi če bi želela izvesti filtriranje, tega ne bi mogla storiti, saj je taka praksa pravno urejena. V nasprotju s trditvami Sveta naj bi bilo zbiranje podatkov v Iranu urejeno s številnimi pravnimi besedili, zlasti s členom 25 ustave, členom 582 iranskega kazenskega zakonika, dopolnjenega z „zakonom o kibernetskih kaznivih dejanjih“ z dne 26. maja 2009, ter členoma 104 in 150 iranskega zakonika o kazenskem postopku. Ta normativni okvir naj bi bil v skladu z Resolucijo Sveta z dne 17. januarja 1995 o zakonitem prestrezanju telekomunikacij (UL 1996, C 329, str. 1). Poleg tega naj bi bilo iz dveh poročil, ki ju je pripravilo telekomunikacijsko podjetje, razvidno, da v nasprotju s tem, kar je trdil Svet, zahteve tožeče stranke ne presegajo običajnih zahtev na področju zakonitega prestrezanja.

44 Poleg tega tožeča stranka trdi, da je treba razlikovati med množičnim nadzorom in individualnim nadzorom oseb. Po mnenju tožeče stranke je množični nadzor lahko potreben v vsaki družbi, da se ohranita mir in javni red, zlasti s spremljanjem pretoka oseb in množičnih zborovanj. To naj bi omogočilo preprečevanje pojava ekscesov, poveznih z množico ljudi, med javnimi demonstracijami. To pristojnost nadzora naj bi imela vsaka suverena država, izvajanje te pristojnosti pa naj ne bi moglo povzročiti kršitve posameznih človekovih pravic. Ta pristojnost nadzora naj bi bila prerogativa javne oblasti, ki jo med drugim priznava Evropsko sodišče za človekove pravice.

45 Drugič, tožeča stranka trdi, da programska oprema, ki jo uporablja in se imenuje „SIAM“ ali „Samaneh yekparche Estehlamate Mokhaberati“ v farsiju, nima funkcij, ki bi omogočale množičen ali individualen nadzor protestnikov na iranskem ozemlju.

46 Tožeča stranka trdi, da je programska oprema SIAM most vmesnika za aplikacijsko programiranje (API), torej naprava, ki deluje kot most in odjemalcu, ki je zunaj subjekta, omogoča uporabo notranjih vmesnikov API in njihovih storitev. V Iranu naj bi to programsko opremo uporabljali Rdeči polmesec, reševalna vozila, gasilci ter organizacije za upravljanje cest in krizno upravljanje. Po navedbah tožeče stranke programsko opremo SIAM uporabljajo klicni centri, zlasti kadar za to zaprosijo službe za nujno pomoč. Klicni centri naj bi to programsko opremo uporabljali za dostop do operaterjev mobilne telefonije, ki naj bi nato zagotovili le približno lokacijo osebe, ki je v tveganem položaju.

47 Poleg tega tožeča stranka poudarja, da policijskim in pravosodnim organom ne more neposredno posredovati informacij o uporabnikih komunikacijskih storitev, saj naj bi te informacije imeli operaterji, ki imajo dovoljenje za upravljanje omrežja.

48 Tožeča stranka nazadnje izpodbija trditve, ki jih je Svet navedel v odgovoru na tožbo v zvezi z domnevnimi „funkcionalnimi komponentami“ iranskega sistema za prestrezanje.

49 Tožeča stranka tako trdi, da Svet napačno razume funkcije programske opreme SIAM, in sicer „Force2GNumber“, „LocationCustomerList“, „GetCDR“, „GetIPDR“ in „ApplySusplp“, na katere se sklicuje v odgovoru na tožbo. Tožeča stranka pojasnjuje, da opis teh funkcij, ki ga je Svet podal izključno na podlagi članka, objavljenega v spletnem preiskovalnem časopisu The Intercept, ne ustreza dejanskemu stanju. Po mnenju tožeče stranke gre za klasične in običajne ukaze, s katerimi lahko razpolaga državni regulativni organ za telekomunikacije, pri čemer imajo podobna orodja na voljo vse države članice Unije. Enako naj bi veljalo za sisteme „Legal Intercept“ (LI), „Control Illegal Devices“ (CID), „SHAHKAR“ in „SHAMSA“.

50 Poleg tega tožeča stranka v repliki izpodbija dopustnost članka z naslovom „Hacked documents: How Iran [can] track and control protesters phones“, ki je bil 28. oktobra 2022 objavljen v časopisu The Intercept in ki ga je Svet predložil v Prilogi B.11 (v nadaljevanju: članek iz časopisa The Intercept). Po mnenju tožeče stranke dejstva, navedena v tem članku, temeljijo na več internih dokumentih iranskega mobilnega operaterja, ki niso bili predloženi v postopek pred Splošnim sodiščem, Svet pa zgolj trdi, da sta imela avtorja tega članka dostop do dokumentov, ki naj bi jima jih posredovala „oseba, ki [trdi, da] je vdrla v sistem iranskega mobilnega operaterja“. Ta članek, ki naj bi bil osrednji dokument v spisu Sveta, naj bi torej temeljil le na govoricah. V skladu s sodno prakso Sodišča v zvezi s členoma 47 in 48 Listine ter sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice v zvezi s členom 6 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu, je pričanje prič, ki so nato odsotne z obravnave in jih nasprotna stranka ne more zaslišati, načeloma prepovedano, razen če tožilstvo v zadostni meri utemelji potrebo po uporabi njihovih pričanj in če so obdolžencu zagotovljena druga procesna jamstva ter zoper njega obstajajo drugi obremenilni dokazi. Sodišče naj bi v sodbi z dne 8. decembra 2022, HYA in drugi (Nemožnost zaslišanja obremenilnih prič) (C-348/21, EU:C:2022:965), razsodilo tudi, da je treba v primeru nezmožnosti zaslišanja obremenilnih prič dokazno moč njihovih pričanj relativizirati, tudi če so taka pričanja dopustna.

51 Iz tega naj bi izhajalo, da je Svet s tem, da je izpodbijano uredbo utemeljil na domnevnih trditvah neznane osebe, kršil člena 47 in 48 Listine, zaradi česar naj bi bilo treba ta dokazni predlog zavrniti kot nedopusten.

52 Tožeča stranka v repliki tudi navaja, da lahko sodišče v skladu z načelom kontradiktornosti upošteva le procesne akte in dokaze, ki so bili dani na vpogled strankama in o katerih sta lahko izrazili svoje stališče. Svet naj bi sam priznal, da se iranski mobilni operater, naveden v članku iz časopisa The Intercept, ni odzval na prošnjo novinarjev za komentar.

53 Svet trditve tožeče stranke zavrača.

54 Opozoriti je treba, da tožeča stranka v tretjem tožbenem razlogu izpodbija utemeljenost razlogov, navedenih v utemeljitev njene vključitve v Prilogo I k Uredbi št. 359/2011. Trdi namreč, da nima niti pravne sposobnosti niti tehničnih zmogljivosti za izvajanje dejanj, ki se ji očitajo.

55 Vendar je treba poudariti tudi, da tožeča stranka v okviru drugega tožbenega razloga, kot izhaja iz točke 23 zgoraj, Svetu očita, da je kršil člena 47 in 48 Listine ter prevalil dokazno breme s tem, da je svojo presojo utemeljil na članku iz časopisa The Intercept, saj so dejstva in trditve, predstavljene v tem članku – če dokumenti, navedeni v tej objavi, niso bili priloženi spisu tega postopka – le trditve, v zvezi s katerimi je bila tožeča stranka prikrajšana za možnost uveljavljanja svojih pravic do obrambe. Tožeča stranka v repliki trdi tudi, da neobstoj dokazov, priloženih spisu tega postopka, krši načelo kontradiktornosti iz člena 85(1) Poslovnika Splošnega sodišča. Tožeča stranka poudarja, da taka objava nima dokazne vrednosti.

56 Pred preučitvijo trditev v zvezi z dokazno vrednostjo članka iz časopisa The Intercept in nato trditev v zvezi z „očitno napačno presojo dejstev“ je treba najprej preučiti trditve tožeče stranke, ki se nanašajo na kršitev členov 47 in 48 Listine ter načela kontradiktornosti.

Kršitev členov 47 in 48 Listine ter načela kontradiktornosti

57 Najprej je treba zavrniti trditev tožeče stranke, da bi bilo treba članek iz časopisa The Intercept, ki ga je Svet predložil v prilogi B.11 k odgovoru na tožbo, zavrniti kot nedopusten, ker naj se ne bi mogla braniti pred samimi trditvami, s čimer naj bi bila kršena njena pravica do obrambe pred Splošnim sodiščem.

58 Poudariti je treba, da je treba vprašanje dopustnosti dokaznih predlogov pred Splošnim sodiščem, ki ga ureja člen 85 Poslovnika, razlikovati od vprašanja presoje dokazov, ki jo opravi sodišče Unije.

59 V zvezi s tem je treba opozoriti, da morajo v skladu s sodno prakso Sodišča sodišča Unije pri nadzoru omejevalnih ukrepov zagotoviti načeloma popolni nadzor zakonitosti vseh aktov Unije, glede na temeljne pravice, ki so del pravnega reda Unije (glej v tem smislu sodbe z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 97; z dne 28. novembra 2013, Svet/Fulmen in Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, točka 58, in z dne 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, točka 106).

60 Med te temeljne pravice spadata med drugim pravica do obrambe in pravica do učinkovitega sodnega varstva (glej sodbi z dne 28. novembra 2013, Svet/Fulmen in Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, točka 59 in navedena sodna praksa, in z dne 28. novembra 2013, Svet/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, točka 66).

61 Na podlagi učinkovitosti sodnega nadzora, ki ga zagotavlja člen 47 Listine, se zahteva tudi, da se sodišče Unije v okviru nadzora zakonitosti razlogov, na katerih temelji odločba o vpisu ali ohranitvi imena osebe ali subjekta na seznamu oseb in subjektov, za katere veljajo omejevalni ukrepi, prepriča, da ta odločba, ki je za to osebo ali subjekt posamični akt, temelji na dovolj trdni dejanski osnovi. To vključuje preverjanje dejstev, ki so navedena v obrazložitvenem memorandumu, na katerem temelji navedena odločba, tako da sodni nadzor ni omejen na presojo abstraktne verjetnosti navedenih razlogov, temveč se nanaša na vprašanje, ali so ti razlogi, oziroma vsaj eden od njih, za katere se šteje, da so sami po sebi dovolj za utemeljitev navedenih aktov, utemeljeni (glej v tem smislu sodbe z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 119; z dne 18. junija 2015, Ipatau/Svet, C-535/14 P, EU:C:2015:407, točka 42, in z dne 18. februarja 2016, Svet/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, točka 109).

62 V tem okviru je pristojni organ Unije namreč tisti, ki mora v primeru izpodbijanja dokazati utemeljenost razlogov, navedenih zoper zadevno osebo ali subjekt, ne pa da bi morala zadnjenavedena predložiti negativni dokaz o neutemeljenosti navedenih razlogov (glej v tem smislu sodbo z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 121).

63 Vendar v nasprotju s trditvami tožeče stranke iz tega ne izhaja, da bi domnevna nezmožnost Sveta, da predloži dokaze za razloge, s katerimi je utemeljeval vključitev tožeče stranke v Prilogo I k Uredbi št. 359/2011, tudi če bi bila dokazana, kršila pravico tožeče stranke do obrambe.

64 Kot namreč izhaja iz sodne prakse, navedene v točki 61 zgoraj, mora Sodišče Unije v okviru nadzora nad zakonitostjo omejevalnih ukrepov, nasprotno, ker to zahteva ohranitev učinkovitosti člena 47 Listine, preveriti utemeljenost razlogov, na katerih temeljijo ti ukrepi, in posledično dokazno vrednost dokumentov, ki jih je v obravnavani zadevi predložil Svet.

65 Dalje, preudarke iz sodbe z dne 8. decembra 2022, HYA in drugi (Nemožnost zaslišanja obremenilnih prič) (C-348/21, EU:C:2022:965), v kateri je bilo Sodišču postavljeno vprašanje o razlagi členov 6(1) in 8(1) Direktive (EU) 2016/343 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. marca 2016 o krepitvi nekaterih vidikov domneve nedolžnosti in krepitvi pravice biti navzoč na sojenju v kazenskem postopku (UL 2016, L 65, str. 1) in člena 47, drugi odstavek, Listine, je treba v obravnavani zadevi zavrniti kot neupoštevne.

66 Opozoriti je treba, da je načelo domneve nedolžnosti iz člena 6(2) Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin in člena 48(1) Listine temeljna pravica, ki posameznikom ali subjektom, ki jih vodijo posamezniki, podeljuje pravice, katerih spoštovanje zagotavlja sodišče Unije (glej sodbo z dne 18. maja 2017, Makhlouf/Svet, T-410/16, neobjavljena, EU:T:2017:349, točka 122 in navedena sodna praksa).

67 Načelo domneve nedolžnosti, ki zahteva, da vsaka oseba, obtožena kaznivega dejanja, velja za nedolžno, dokler ni njena krivda dokazana v skladu z zakonom, ne nasprotuje sprejetju preventivnih ukrepov zamrznitve sredstev, če njihov namen ni začetek kazenskega postopka zoper zadevno osebo ali subjekt. Vendar morajo biti takšni ukrepi zaradi svoje resnosti določeni z zakonom, sprejeti jih mora pristojni organ in biti morajo časovno omejeni. Iz točke 13 zgoraj izhaja, da sta prvi dve merili izpolnjeni. Poleg tega je treba v zvezi s časovno omejenostjo ugotoviti, da se v skladu s členom 12(3) in (4) Uredbe št. 359/2011 Priloga I k tej uredbi redno pregleduje, in sicer vsaj vsakih 12 mesecev, pri čemer se vključitev osebe ali subjekta v navedeno prilogo lahko po potrebi podaljša ali spremeni. Ukrepi, naloženi tožeči stranki, so torej časovno omejeni (glej v tem smislu sodbo z dne 18. maja 2017, Makhlouf/Svet, T-410/16, neobjavljena, EU:T:2017:349, točka 123 in navedena sodna praksa).

68 Poleg tega je treba opozoriti, da zadevni omejevalni ukrepi ne vključujejo zaplembe premoženja tožeče stranke kot premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, temveč preventivno zamrznitev. Ti ukrepi torej ne pomenijo kazni in niti ne vključujejo tovrstne obtožbe (glej sodbo z dne 18. maja 2017, Makhlouf/Svet, T-410/16, neobjavljena, EU:T:2017:349, točka 124 in navedena sodna praksa).

69 Izpodbijana uredba namreč v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko, ne pomeni ugotovitve, da je bila kršitev dejansko storjena, temveč je bila sprejeta v okviru in zaradi upravnega postopka, ki ima preventivno funkcijo in katerega edini cilj je Svetu omogočiti, da zagotovi zaščito civilnega prebivalstva (glej v tem smislu sodbo z dne 18. maja 2017, Makhlouf/Svet, T-410/16, neobjavljena, EU:T:2017:349, točka 125 in navedena sodna praksa).

70 Nazadnje je treba zavrniti tudi trditev tožeče stranke, da bi bilo treba, ker dokumenti, navedeni v članku iz časopisa The Intercept, niso bili priloženi spisu te zadeve, ta članek zavrniti kot nedopusten, saj lahko sodišče v skladu z načelom kontradiktornosti upošteva le procesne akte in dokaze, ki so bili dani na vpogled strankama in o katerih sta lahko izrazili svoje stališče. V zvezi s tem namreč zadostuje ugotovitev, da je imela tožeča stranka možnost, da se v repliki opredeli do dokazov, ki jih je Svet predložil v prilogi B.11, zlasti tega članka, katerega dokazno vrednost izpodbija.

71 Poleg tega je treba poudariti, da sta bila oba priročnika za uporabo programske opreme SIAM, prvi v farsiju, drugi pa v angleščini, na voljo neposredno v članku iz časopisa The Intercept prek hiperpovezave na strani 3 spisa WK 307/2023 INIT, ki ga je Svet predložil v prilogi B.11 k odgovoru na tožbo.

72 Zato je treba očitke tožeče stranke, ki se nanašajo na kršitev členov 47 in 48 Listine ter načela kontradiktornosti, zavrniti.

Dokazna vrednost članka iz časopisa The Intercept

73 Tožeča stranka očita, da je članek iz časopisa The Intercept zgolj novinarska objava, ki vsebuje izključno nepreverljive trditve, in zato nima dokazne vrednosti.

74 V zvezi s tem je treba spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso dejavnost Sodišča in Splošnega sodišča ureja načelo proste presoje dokazov in je edino merilo za presojo dokazov njihova verodostojnost. Poleg tega je treba za oceno dokazne vrednosti posameznega dokumenta preveriti verjetnost podatkov, ki jih vsebuje, in zlasti upoštevati izvor dokumenta, okoliščine njegove izdelave in njegovega naslovnika ter se vprašati, ali se glede na svojo vsebino zdi razumen in zanesljiv (glej sodbo z dne 31. maja 2018, Kaddour/Svet, T-461/16, EU:T:2018:316, točka 107 in navedena sodna praksa).

75 Ker v tretjih državah ni preiskovalnih pooblastil, mora presoja organov Unije dejansko temeljiti na virih informacij, dostopnih javnosti, poročilih, člankih v medijih, poročilih tajnih služb ali drugih podobnih virih informacij (sodbi z dne 14. marca 2018, Kim in drugi/Svet in Komisija, T-533/15 in T-264/16, EU:T:2018:138, točka 107, in z dne 1. junija 2022, Prigozhin/Svet, T-723/20, neobjavljena, EU:T:2022:317, točka 59).

76 Bilo bi namreč pretirano in nesorazmerno od Sveta zahtevati, da sam opravi preiskave na terenu v zvezi z resničnostjo dejstev, o katerih poročajo različni mediji (sodba z dne 25. januarja 2017, Almaz-Antey Air and Space Defence/Svet, T-255/15, neobjavljena, EU:T:2017:25, točka 148).

77 Novinarski članki se torej lahko uporabijo za potrditev obstoja določenih dejstev, če izvirajo iz več različnih virov ter so dovolj konkretni, natančni in skladni glede dejstev, ki so v njih opisana (glej sodbo z dne 11. septembra 2019, Topor-Gilka in WO Technopromexport/Svet, T-721/17 in T-722/17, neobjavljena, EU:T:2019:579, točka 137 in navedena sodna praksa).

78 V obravnavani zadevi je Svet vključitev tožeče stranke v Prilogo I k Uredbi št. 359/2011 utemeljil s štirimi dokumenti iz spisa WK 307/2023 INIT iz priloge B.11 k odgovoru na tožbo.

79 Prvič, s člankom iz časopisa The Intercept; drugič, s člankom z naslovom „Hacker Leaks Manuals showing How Iran Uses Mobile Networks to Track Protesters“, ki je bil objavljen 31. oktobra 2022 na specializirani spletni strani Commrisk; tretjič, s člankom z naslovom „Iran: New tactics for digital repression as protests continue“, ki je bil objavljen 17. novembra 2022 na spletni strani združenja ARTICLE 19; in četrtič, s člankom z naslovom „Iran is using spyware to track citizens attending protests“, ki je bil 3. novembra 2022 objavljen v spletnem preiskovalnem časopisu The Tech Monitor.

80 Tožeča stranka trdi, da je Svet izpodbijano uredbo v delu, v katerem se nanaša nanjo, utemeljil zgolj na trditvah iz članka iz časopisa The Intercept, ki same temeljijo na navedbah anonimne osebe.

81 Ugotoviti je treba, da je iz članka iz časopisa The Intercept razvidno, da sta avtorja članka na podlagi internih dokumentov iranskega mobilnega operaterja, zlasti izmenjave elektronskih sporočil med direktorji tožeče stranke in dveh priročnikov, enega v angleščini in drugega v farsiju, za uporabo programske opreme, imenovane SIAM, odkrila, kako so iranski organi prek tožeče stranke vzpostavili sistem, ki deluje v ozadju iranskih mobilnih omrežij in ki je iranski vladi omogočil, da zaobide sistem šifriranja klicev, sledi gibanju uporabnika telefona, identificira vse telefone na določeni lokaciji, analizira vse stike uporabnika telefona ter prekine ali upočasni internetno povezavo uporabnika, in ki se je po smrti M. Amini leta 2022 uporabljal za zatiranje in nadzor iranskega prebivalstva. V tem članku je tudi pojasnjeno, da je v angleškem priročniku za uporabo programske opreme SIAM navedeno, da morajo „[v] skladu s pravili in predpisi [tožeče stranke] vsi telekomunikacijski operaterji [tožeči stranki] zagotoviti neposreden dostop do svojega sistema za poizvedovanje (*sic*) po informacijah odjemalcev in spreminjanje njihovih storitev prek spletne storitve“, poleg tega pa vsebuje tehnične informacije o najzmogljivejših ukazih, ki jih programska oprema SIAM uporablja za zbiranje podatkov o uporabnikih neposredno pri iranskih mobilnih operaterjih.

82 Ugotoviti pa je treba, da sta avtorja članka iz časopisa The Intercept zaslišala dve osebi, ki sta bili predstavljeni kot strokovnjaka.

83 V zvezi s tem je treba poudariti, da v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, prva oseba, predstavljena kot strokovnjak, ni „nekdo, ki ga nihče ne pozna in za katerega se zdi, da nima nobene posebne legitimnosti“. Iz spisa je namreč razvidno, da je prva oseba raziskovalec v interdisciplinarnem laboratoriju CitizenLab Canada na Univerzi v Torontu (Kanada), specializiranem za „raziskave, razvoj, strateško politiko na visoki ravni in pravno sodelovanje na presečišču informacijske in komunikacijske tehnologije, človekovih pravic in svetovne varnosti“, in da je bil kot tak predstavljen že v članku, ki je bil objavljen 1. februarja 2022 v priznanem časopisu The Guardian.

84 Prav tako je iz spisa razvidno, da druga oseba, ki je v članku iz časopisa The Intercept predstavljena kot strokovnjak, deluje kot direktor za digitalne in varnostne pravice v okviru organizacije MIAAN group s sedežem v Teksasu (Združene države Amerike), ki „se ukvarja z varovanjem človekovih pravic v Iranu“, kakor ga je že večkrat predstavila mednarodna tiskovna agencija Reuters. V nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, zgolj okoliščina, da je „znano, da gre za javno osebo, ki je odkrito in brez zadržkov naperjena proti iranski vladi“, ne more nujno vplivati na upoštevnost njegovih izjav, ker naj ne bi bil nevtralen in nepristranski.

85 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da so izkušnje take osebe, ki je specializirana za varstvo človekovih pravic, zlasti digitalnih pravic, in ki jo tožeča stranka sama opisuje kot nasprotnico iranskega režima, upoštevne za podajo koristnega mnenja o tem, kako bi lahko iranske oblasti uporabile sistem, kot je opisan v članku v časopisu The Intercept, za kršitev navedenih pravic.

86 Poleg tega je treba poudariti, da članek, objavljen na spletni strani časopisa The Intercept, ni bil omejen zgolj na navedbe in povzemanje mnenj strokovnjakov, temveč so bile trditve in mnenja podprta z dostopom do priročnika za uporabo programske opreme SIAM, napisanega v angleščini, ki je bil na voljo neposredno v oknu za ogled, in do drugega priročnika, napisanega v farsiju, na katerem je bil logotip tožeče stranke.

87 Poleg tega je treba v zvezi z drugimi članki iz spisa WK 307/2023 INIT poudariti, da sta spletni strani Commrisk, ki je opisana kot „spletna stran, ki poroča o tveganjih, s katerimi se soočajo ponudniki elektronskih komunikacij in njihovi uporabniki“, in The Tech Monitor, ki skrbi za

zagotavljanje „informacij, ki temeljijo na podatkih, in vodilnih analiz za direktorje podjetij, vodilne na digitalnem področju in politične voditelje v svetu, ki ga pretresa in navdihuje tehnologija“, specializirani na področju telekomunikacij in da je združenje ARTICLE 19 s sedežem v Londonu (Združeno kraljestvo) opisano kot „mednarodni možganski trust, ki podpira gibanje za svobodo izražanja na lokalni in svetovni ravni, da bi zagotovili, da se vsi ljudje zavedajo moči svojega glasu“, zato jih je treba šteti za upoštevne vire informacij o uporabi informacijskih in komunikacijskih tehnologij pri uresničevanju temeljnih pravic in zlasti pravice do svobode izražanja.

88 Čeprav se članki, objavljeni na spletnih straneh Commrisk, ARTICLE 19 in The Tech Monitor, sklicujejo na članek iz časopisa The Intercept, so v članku iz spletne strani Commrisk navedene tudi izkušnje njegovega avtorja, ki naj bi se srečal s predstavnikom tehnološkega podjetja, ki je skušalo v Iranu prodajati programsko opremo, ki je imela „povsem podobne“ funkcije kot programska oprema SIAM in ki mu je prostovoljno posredoval informacije o tej prodaji.

89 Poleg tega je iz članka združenja ARTICLE 19 razvidno, da je to združenje več let spremljalo obseg nadzora, ki se izvaja na internetu v Iranu, in je v poročilu z naslovom „Iran Tightening the Net 2020“ razkrilo, kako deluje internetna infrastruktura v tej državi in kako jo upravljajo oblasti. Natančneje, obstajal naj bi centraliziran sistem za prekinitev dostopa do interneta na protestih, na katerih naj bi se upravljanje interneta štelo za vprašanje nacionalne varnosti. Združenje ARTICLE 19 naj bi odkrilo, da je tožeča stranka pod nadzorom ministrstva za komunikacije, ki naj bi ga v resnici nadzirale iranske obveščevalne službe, na ravni ponudnikov dostopa do interneta uporabljala opremo za nadzor in cenzuro ter v imenu državnega vrhovnega sveta za varnost odrejala prekinitve in druge motnje dostopa do interneta. Članek združenja ARTICLE 19 se nanaša tudi na to, da iranski organi uporabljajo tehnologije, ki preprečujejo uporabo orodij, s katerimi se je mogoče izogniti cenzuri interneta, kot so virtualna zasebna omrežja, ter druge taktike digitalne represije, kot so prekinitve ali hude motnje mobilnih internetnih povezav. Tako naj bi se od novembra 2019 vse bolj uporabljale prekinitve mobilnega dostopa do interneta. Takšne prekinitve naj bi se zlasti uporabljale v času regionalnih protestov od leta 2021 dalje. Navedeno je na primer, da so bile po protestih zaradi smrti M. Amini na številnih mestih večino dni onemogočene mobilne internetne povezave. Te prekinitve naj bi prizadele največje ponudnike mobilnega interneta po vsej državi, kar naj bi v državi, v kateri je mobilni internet glavni vir dostopa do interneta za prebivalstvo, negativno vplivalo na dostop do interneta.

90 Iz navedenega tako izhaja, da so trditve iz članka iz časopisa The Intercept potrjene z drugimi dokazi iz spisa WK 307/2023 INIT, in da se zato Svet v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, ni oprl zgolj na trditve iz tega članka. Glede na skladnost različnih dokazov in navedene okoliščine, v katerih so bili predloženi, je bilo torej te trditve mogoče veljavno upoštevati.

Utemeljenost vpisa imena tožeče stranke

91 Najprej je treba poudariti, da čeprav tožeča stranka trdi, da je Svet v obravnavanem primeru storil „očitno napačno presojo dejstev“, je treba za trditve, ki jih navaja v zvezi s tem, šteti, da se z njimi izpodbija vsebinska pravilnost dejstev, ki se ji očitajo. Iz njenih trditev v podporo temu tožbenemu razlogu, navedenih v točki 42 zgoraj, je namreč razvidno, da tožeča stranka ne izpodbija tega, da bi dejanja, ki se ji očitajo, lahko spadala pod merila za vpis iz člena 3(1) in (2) Uredbe št. 359/2011, ampak resničnost teh dejanj.

92 V zvezi s tem iz sodne prakse, navedene v točki 62 zgoraj, izhaja, da nadzor sodišča Unije vključuje preverjanje dejstev, ki so navedena v obrazložitvenem memorandumu, na katerem temelji odločba o sprejetju omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo na subjekt, in da ta nadzor ni omejen na presojo abstraktne verjetnosti navedenih razlogov, temveč se nanaša na vprašanje, ali so ti razlogi, oziroma vsaj eden od njih, za katerega se šteje, da so sam po sebi dovolj za utemeljitev te odločbe, utemeljeni.

93 Presojo utemeljenosti teh razlogov je treba opraviti tako, da se dokazi in informacije ne preučijo ločeno, temveč v okviru, v katerega so umeščeni. V takih razmerah namreč Svet izpolni dokazno breme, ki ga nosi, če sodišču Unije predloži vrsto dovolj konkretnih, natančnih in skladnih indicev, ki omogočajo, da se dokaže obstoj zadostne povezave med osebo, za katero velja ukrep zamrznitve njenih sredstev, in režimom ali na splošno spornimi situacijami (glej v tem smislu sodbo z dne 20. julija 2017, Badica in Kardiam/Svet, T-619/15, EU:T:2017:532, točka 99 in navedena sodna praksa).

94 Ob upoštevanju teh preudarkov je treba preveriti, ali je Svet ob sprejetju izpodbijanega akta lahko upravičeno menil, da se zoper tožečo stranko lahko sprejmejo omejevalni ukrepi.

95 V zvezi s tem je treba, prvič, glede določb iranskega prava, na katere se sklicuje tožeča stranka, da bi utemeljila, da ji je bilo zakonsko onemogočeno spremljanje in nadziranje komunikacij uporabnikov iranskih mobilnih omrežij, ugotoviti, da so v skladu s členom 25 ustave Islamske republike Iran „[p]regledovanje in nepošiljanje pisem, snemanje in razkritje telefonskih pogovorov, razkritje telegrafskih in teleksnih komunikacij, cenzura, […] prisluškovanje in kakršne koli oblike nadzora prepovedani, razen če so v skladu z zakonom“.

96 Člen 582 iranskega kazenskega zakonika določa:

„Dejanje, ko državni uradnik ali javni uslužbenec v primerih, ki niso zakonsko dovoljeni, dostopa do pisem ali telegrafskih ali telefonskih sporočil oseb, jih zaseže, uniči, pregleduje, snema, prestreže ali razkrije njihovo vsebino brez dovoljenja lastnika, se kaznuje z zaporno kaznijo od enega do treh let ali z denarno kaznijo od šest do osemnajst milijonov [r]ialov.“

97 Člen 104 iranskega zakonika o kazenskem postopku določa:

„Nadzor [prestrezanje] telekomunikacij posameznikov je prepovedano, razen v primerih, ko se nanaša na notranjo ali zunanjo varnost države ali se šteje za potrebno za preiskavo kaznivih dejanj iz člena 302(a), (b), (c) in (d) tega zakonika. V takem primeru se prestrezanje opravi z odobritvijo predsednika vrhovnega sodišča province, pri čemer je treba določiti trajanje in pogostost prestrezanja. Za prestrezanje telefonskih pogovorov oseb in uradnikov, naštetih v členu 307 tega zakonika, je potrebna odobritev predsednika vrhovnega sodišča, tega pooblastila pa ni mogoče prenesti na druge osebe.“

98 Iz teh določb izhaja, da je prestrezanje komunikacij sicer načeloma prepovedano, vendar je še vedno zakonito mogoče, zlasti „v primerih, ko se nanaša na notranjo ali zunanjo varnost države ali se šteje za potrebno za [določena kazniva dejanja]“ ali kadar „je zadeva povezana z varnostjo države“. V zvezi s tem je treba tudi ugotoviti, da so okoliščine, v katerih je prestrezanje telekomunikacij zakonsko mogoče, opredeljene zelo široko.

99 Poleg tega je treba poudariti, da trditvi tožeče stranke nasprotuje tudi priročnik za uporabo programske opreme SIAM, napisan v angleščini in katerega pristnosti ne izpodbija, v katerem je navedeno, da morajo „v skladu s pravili in predpisi [tožeče stranke] vsi telekomunikacijski operaterji [tožeči stranki] zagotoviti neposreden dostop do svojega sistema za poizvedovanje (*sic*) po informacijah odjemalcev in spreminjanje njihovih storitev prek spletne storitve“.

100 Drugič, v zvezi z domnevno tehnično nezmožnostjo tožeče stranke za spremljanje in nadziranje uporabnikov iranskih mobilnih omrežij je treba ugotoviti, da to ne drži.

101 Poudariti je treba, da tožeča stranka ne izpodbija obstoja programske opreme SIAM niti ukazov „Force2GNumber“, „LocationCustomerList“, „GetCDR“, „GetIPDR“ in „ApplySusplp“ ter sistemov „Legal Intercept“ (LI), „Control Illegal Devices“ (CID), „SHAHKAR“ in „SHAMSA“. Tožeča stranka ne izpodbija niti dejstva, da uporablja programsko opremo SIAM in navedene sisteme. Tožeča stranka prav tako ne izpodbija pristnosti izmenjav elektronskih sporočil med njenimi direktorji in iranskim mobilnim operaterjem, navedenim v članku iz časopisa The Intercept, niti pristnosti priročnikov za uporabo programske opreme SIAM, prvega v angleščini in drugega v farsiju.

102 Tožeča stranka zgolj navaja, da, na prvem mestu, uporaba teh ukazov nima učinka, ki ga opisuje Svet, oziroma služi legitimnemu cilju, in, na drugem mestu, da se sistemi „Legal Intercept“ (LI), „Control Illegal Devices“ (CID), „SHAHKAR“ in „SHAMSA“ uporabljajo v večini držav.

103 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je v angleškem priročniku za uporabo programske opreme SIAM navedeno, da morajo „[v] skladu s pravili in predpisi [tožeče stranke] vsi telekomunikacijski operaterji [tožeči stranki] zagotoviti neposreden dostop do svojega sistema za poizvedovanje (*sic*) po informacijah odjemalcev in spreminjanje njihovih storitev prek spletne storitve“.

104 Poleg tega je treba poudariti, da je v skladu s francoskim prevodom, ki ga je predložil Svet, v uvodu priročnika za uporabo programske opreme SIAM, napisanega v farsiju, navedeno, da je namen te programske opreme „ustvariti centraliziran, edinstven in enoten sistem za ustvarjanje poizvedb na različnih strežnikih“ ter „omogočiti upravljanje in nadzor nad komunikacij in dejanji uporabnikov“.

105 Poleg tega je v razdelku „Načini komuniciranja“ istega priročnika navedeno, da so „vhodni parametri v informacijah, ki jih programska oprema SIAM pošlje operaterju v zvezi s posamezno metodo (funkcijo) poizvedbe, in [da] so izhodni parametri podatki o odgovoru na poizvedbo (in vrstni red njihove klasifikacije) [in da] morajo operaterji programski opremi SIAM poslati nazaj odgovor vsake zahtevane funkcije v vrstnem redu in sestavi, opisani v razdelku v zvezi z izhodnimi parametri navedene funkcije“.

106 V tem priročniku je tudi pojasnjeno, da morajo operaterji „na poizvedbe programske opreme SIAM odgovarjati dan in noč (24/7)“ ter zagotoviti, da „je na voljo vsa potrebna računalniška in programska oprema, oprema za omrežno komunikacijo in varnostna oprema, kot so redundanca podatkov (Redundancy), porazdelitev bremena (Road Balancing), požarni zid (Firewall) in vse drugo, kar je potrebno“.

107 Iz teh ugotovitev izhaja, da so ukazi programske opreme SIAM naslovljeni na vse iranske mobilne operaterje in da morajo ti nanje vedno odgovoriti na predpisan način.

108 Ob upoštevanju teh ugotovitev je treba presoditi trditve tožeče stranke v zvezi z ukazi programske opreme SIAM in sistemi „Legal Intercept“ (LI), „Control Illegal Devices“ (CID), „SHAHKAR“ in „SHAMSA“.

109 Tako tožeča stranka v zvezi z ukazom „LoageCustomerList“ trdi, da ne omogoča natančnega sledenja posameznemu uporabniku mobilnega omrežja, saj naj bi omogočal le identifikacijo uporabnikov mobilnega omrežja na območju od 200 metrov do 2 km od antene GSM. Ugotoviti pa je treba, da tožeča stranka priznava, da ta ukaz omogoča identifikacijo vseh uporabnikov mobilnega omrežja, ki so na določenem geografskem območju, čeprav je to približno. To je tudi jasno razvidno iz opisa tega ukaza v angleškem priročniku za uporabo programske opreme SIAM, v katerem je navedeno, da „naj bi ta funkcija, ki prejme parameter lokacije, zagotovila seznam številk, ki so na tem kraju“. Poleg tega je treba opozoriti, da je iz priročnika, napisanega v farsiju, razvidno, da ukaz „IdentitySearch“ operaterjem nalaga, da morajo poslati rezultate v obliki „pregleda“, v katerem so v zvezi s fizičnimi osebami navedeni njihova telefonska številka, ime, priimek, ime očeta, številka rojstnega lista, datum rojstva, poštna številka, državljanstvo, številka potnega lista, poštni naslov/-i, vrsta plačila (predplačilo/naknadno plačilo), vrsta linije (kartica SIM ali drugo), datum dodelitve, naslov IP ter geografska širina in geografska širina naslova.

110 Tožeča stranka v zvezi z ukazom „Force2GNumber“ trdi, da v nasprotju s trditvami Sveta ta ne povečuje tveganja piratstva komunikacij. Vendar, kot pravilno navaja Svet, okoliščina – ob predpostavki, da je dokazana – da ta ukaz ne povečuje tveganja piratstva, ne omaja ugotovitve, da takšen ukaz, katerega namen je prisiliti mobilni telefon v uporabo omrežja 2G namesto novejših omrežij 3G in 4G, onemogoči ogled in deljenje videoposnetkov s tega telefona.

111 Tožeča stranka v zvezi z ukazoma „GetCDR“ in „GetIPDR“ trdi, da je prvi namenjen ogledu zgodovine telefona, drugi pa pridobitvi naslova IP naprav, v katerih je bila aktivirana določena kartica SIM. Po mnenju tožeče stranke so te funkcije namenjene izključno odgovarjanju na zahteve sodnih preiskav in so bistvena orodja, ki so na voljo sodiščem, kar dokazujejo sodne odredbe in dopisi policije, priloženi k repliki. Vendar je treba na prvem mestu navesti, da tožeča stranka ni predložila nobenega dokaza, s katerim bi bilo mogoče dokazati, da je ta ukaz mogoče uporabiti le za odgovore na zakonite zahteve iranskih sodišč in policijskih organov. Na drugem mestu, kot je bilo že navedeno v točki 98 zgoraj, so okoliščine, v katerih je prestrezanje telekomunikacij zakonsko mogoče, opredeljene zelo široko.

112 Glede ukazov „ApplySusp“ in „ApplySuspIP“ tožeča stranka trdi, da omogočata deaktivacijo kartic SIM, ki so jih uporabniki prijavili kot izgubljene ali ukradene ali so v lasti oseb, ki so zabeležene kot mrtve. Tožeča stranka poudarja, da je to pooblastilo popolnoma običajno in primerljivo s pooblastilom regulativnih organov drugih držav, kot je Nemčija. V zvezi s tem je treba poudariti, da je iz poročila z naslovom „Iran: information sur la capacité de surveillance du gouvernement et le contrôle qu'il exerce, y compris sur la censure des médias et la surveillance de l'utilisation d'Internet“, ki ga je 16. januarja 2015 objavila kanadska komisija za priseljevanje in status beguncev (priloga B.8); poročila, ki ga je Amnesty International objavil 16. novembra 2020 o demonstracijah leta 2019 v Iranu in prekinitvah interneta (priloga B.10); poročila, ki ga je 8. decembra 2022 objavila tiskovna agencija Human Rights Activists News Agency (HRANA), ki vsebuje statistični pregled, analizo in povzetek prvih 82 dni protestov ter oceno števila smrtnih žrtev in aretacij (priloga B.3), ter poročila za leto 2022 o svobodi na spletu v Iranu, ki ga je objavila organizacija Freedom House (priloga B.6), izhaja, da so razmere v Iranu takšne, da se civilno prebivalstvo redno zoperstavlja režimu, kar iranske oblasti sistematično zatirajo, zlasti

z uporabo sredstev za nadzor interneta. V teh okoliščinah ni mogoče izključiti, kot je navedel Svet, da iranski organi ukaze, ki so bili prvotno zasnovani za „zakonske“ namene, kot sta „ApplySusp“ in „ApplySuspIP“, zlorabljajo in uporabljajo za represivne namene.

113 V zvezi s funkcionalnimi komponentami iranskega sistema za prestrezanje komunikacij tožeča stranka pojasnjuje, da je sistem „SHAHKAR“ zgolj mreža za preverjanje identitete uporabnika komunikacij ob dodelitvi kartice SIM in je namenjen preprečevanju goljufij. Po mnenju tožeče stranke ta sistem zbira informacije o posamezniku, ki razpolaga s kartico SIM ali fiksno linijo, in ustvarja podatkovno zbirko, ki se uporablja za boj proti goljufijam, nadlegovanju in drugim podobnim kaznivim dejavnostim. Vendar je treba poudariti, da tožeča stranka pojasnjuje tudi, da ta sistem iranskim mobilnim operaterjem med drugim omogoča preverjanje identitete uporabnikov komunikacijskih storitev. Kot pa je bilo navedeno v točki 107 zgoraj, so ukazi programske opreme SIAM naslovljeni na vse iranske mobilne operaterje, ki morajo nanje vedno odgovoriti na predpisan način, programski opremi SIAM pa zagotoviti stalen dostop do podatkov, ki jih imajo o uporabnikih. Iz tega izhaja, da s pojasnilom tožeče stranke ni mogoče ovreči trditve Sveta, da je sistem „SHAHKAR“ funkcionalna komponenta sistema za prestrezanje komunikacij iranskih organov.

114 V zvezi s sistemom „SHAMSA“ tožeča stranka zanika, da gre za „vmesnik za zbiranje glasovnih in SMS podatkov v razsutem stanju (CDR) in podatkov IP (IPDR)“, kot trdi Svet. Po mnenju tožeče stranke gre zgolj za „komunikacijsko omrežje ali kanal med [njo] in [mobilnimi] operaterji, prek katerega zadnjenavedeni komunicirajo z vnosom kod in naročil“. Tudi ob upoštevanju, na prvem mestu, ugotovitve iz točke 107 zgoraj, da so ukazi programske opreme SIAM naslovljeni vse iranske mobilne operaterje, ki se morajo nanje vedno odzvati na predpisan način, ter, na drugem mestu, sklicevanja na ukaz za prenos sporočil SMS na številko, ki je v skladu s francoskim prevodom, ki ga je predložil Svet, navedeno v kazalu vsebine priročnika za uporabo programske opreme SIAM, napisanega v farsiju, pojasnilo tožeče stranke ni prepričljivo.

115 Glede sistema „CID“ tožeča stranka trdi, da ta omogoča preverjanje ujemanja številke naprave, mobilne številke in številke kartice SIM. Namen tega sistema naj bi bil zgolj ugotavljati in nadzirati zakonitost uvoza mobilnih telefonov in elektronskih naprav z možnostjo vstavitve kartice SIM v Iran, da se te informacije nato posredujejo telekomunikacijskim operaterjem. Še enkrat je treba poleg navedenega legitimnega cilja tega sistema opozoriti, da je bilo ugotovljeno, da morajo iranski mobilni operaterji tožeči stranki prek programske opreme SIAM omogočiti stalen dostop do informacij, ki jih imajo o svojih uporabnikih, tako da lahko tožeča stranka tako dostopa do podatkov, zbranih v sistemu „CID“.

116 Nazadnje, kar zadeva sistem „LI“, tožeča stranka priznava, da gre za varnostni sistem, ki omogoča, da se od operaterja omrežja zahteva, naj zbira in organom pregona posreduje prestrežene komunikacije posameznikov ali organizacij. Tožeča stranka poudarja, da je ta sistem strogo urejen z veljavnimi določbami iranskega prava. Vendar je, kot je bilo ugotovljeno v točki 98 zgoraj, iz določb iranskega prava, na katere se sklicuje tožeča stranka, razvidno, da so okoliščine, v katerih je prestrezanje telekomunikacij zakonsko mogoče, opredeljene zelo široko.

117 Glede na preudarke, navedene v točkah od 95 do 115 zgoraj, je treba ugotoviti, da je Svet Splošnemu sodišču predložil vrsto dovolj konkretnih, natančnih in skladnih indicev, da se dokaže obstoj zadostne povezave med tožečo stranko in položajem, ki je predmet spora v tej zadevi, in sicer, da iranske oblasti zatirajo miroljubne protestnike, novinarje, zagovornike človekovih pravic, študente ali druge osebe, ki zagovarjajo svoje legitimne pravice.

118 Zato je treba očitke tožeče stranke, ki se nanašajo na vsebinsko nepravilnost dejstev, zavrniti.

119 Iz tega sledi, da je treba tretji tožbeni razlog v celoti zavrniti kot neutemeljen.

Četrti tožbeni razlog: kršitev načela sorazmernosti

120 Tožeča stranka trdi, da so omejevalni ukrepi, ki veljajo zanjo zaradi njene vključitve v Prilogo I k Uredbi št. 359/2011, v nasprotju z načelom sorazmernosti.

121 Prvič, tožeča stranka v tem smislu trdi, da zaradi preteklih „mednarodnih sankcij“, ki so bile sprejete zoper Iran, ni imela dostopa do orodij, ki bi bila zanjo še posebej koristna, med katerimi sta orodje, ki se uporablja za preprečevanje prekrivanja iranskih frekvenc s frekvencami sosednjih držav, in orodje Location Based System za natančno lociranje povezanih naprav. Poleg tega naj bi sankcije, ki so trenutno uvedene proti Iranu, tožeči stranki onemogočale, da bi opravljala svojo vlogo regulatorja frekvenc in zagotavljala pravilno delovanje nacionalnega telekomunikacijskega omrežja.

122 Drugič, tožeča stranka trdi, da ji „sankcije“ preprečujejo članstvo v združenju Global System for Mobile Communications Association (GSMA) in da zato ne more uporabljati registra GSMA za preprečevanje popravila ponarejenih in nezakonitih naprav. To naj bi imelo več škodljivih posledic, med katerimi so zlasti nezmožnost Irana, da se učinkovito bori proti goljufijam, vzpostavitev vzporednega trga ukradenih telefonov in tudi nezmožnost vrnitve ukradenih telefonov njihovim lastnikom.

123 Svet trditve tožeče stranke zavrača.

124 Opozoriti je treba, da v skladu z načelom sorazmernosti, ki je splošno načelo prava Unije, za zakonitost prepovedi gospodarske dejavnosti velja pogoj, da so prepovedi primerne in potrebne za uresničitev legitimnih ciljev, ki jih uresničuje zadevna ureditev, pri tem pa je treba takrat, ko je mogoče izbirati med več primernimi ukrepi, uporabiti tistega, ki je najmanj omejujoč, povzročene nevšečnosti pa ne smejo biti čezmerne glede na zastavljene cilje (glej sodbo z dne 6. septembra 2013, Bank Melli Iran/Svet, T-35/10 in T-7/11, EU:T:2013:397, točka 179 in navedena sodna praksa).

125 Poleg tega, čeprav je spoštovanje temeljnih pravic pogoj za zakonitost aktov Unije, iz ustaljene sodne prakse izhaja, da te temeljne pravice v pravu Unije ne uživajo absolutnega varstva, temveč jih je treba upoštevati glede na njihovo funkcijo v družbi. Izvrševanje teh pravic je torej mogoče omejiti, če te dejansko ustrezajo ciljem v splošnem interesu, ki jim Unija sledi, ter glede na te cilje ne pomeni nesorazmernega in nedopustnega ukrepa, ki bi ogrožal bistvo tako zagotovljene pravice (glej sodbi z dne 13. septembra 2013, Makhlouf/Svet, T-383/11, EU:T:2013:431, točka 97 in navedena sodna praksa, in z dne 16. januarja 2019, Haswani/Svet, T-477/17, neobjavljena, EU:T:2019:7, točka 74).

126 V obravnavani zadevi je treba poudariti, da tožeča stranka ne navaja nobenega argumenta, s katerim bi lahko dokazala, da omejevalni ukrepi, ki jih določa Uredba št. 359/2011 in ki so ji naloženi zaradi sprejetja izpodbijane uredbe, ne sledijo legitimnemu cilju ali niso potrebni ali primerni za dosego tega cilja. V bistvu zgolj trdi, da so mednarodne sankcije, ki so bile v preteklosti naložene Iranu, negativno vplivale na njeno zmožnost izpolnjevanja nalog, ne da bi pri tem vzpostavila potrebno povezavo z ukrepi, določenimi Uredbi št. 359/2011.

127 Vsekakor je treba opozoriti, da je eden od ciljev Uredbe št. 359/2011, kot je v bistvu razvidno iz njenih uvodnih izjav 1 in 2, izvajanje pritiska z zamrznitvijo sredstev in gospodarskih virov na določene osebe in subjekte, ki so odgovorne za vodenje ali izvajanje hudih kršitev človekovih pravic pri zatiranju miroljubnih protestnikov, novinarjev, zagovornikov človekovih pravic, študentov ali drugih oseb, ki zagovarjajo svoje legitimne pravice, vključno s svobodo izražanja.

128 Ugotoviti je treba, da takšen cilj ustreza legitimnemu cilju skupne zunanje in varnostne politike (SZVP), in sicer utrjevanju in podpori demokracije, pravne države, človekovih pravic in načel mednarodnega prava iz člena 21(2)(b) PEU.

129 Poleg tega omejevalnih ukrepov iz Uredbe št. 359/2011 ni mogoče šteti za neprimerne glede na ključno vlogo, ki jo je imela tožeča stranka pri izvrševanju zahtev iranske vlade po filtriranju internetnih vsebin z vohunsko programsko opremo SIAM, kot je razvidno iz preučitve tretjega tožbenega razloga.

130 Te ukrepe je treba šteti za nujne, saj ni bilo dokazano – kot pravilno poudarja Svet – da bi alternativni in manj omejevalni ukrepi, kot sta sistem predhodne odobritve in obveznost naknadne utemeljitve uporabe nakazanih sredstev, omogočili enako učinkovito doseganje zastavljenega cilja.

131 Zato je treba četrti tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Prvi tožbeni razlog: zloraba pooblastil

132 Tožeča stranka trdi, da čeprav se pristojnost Sveta za sprejetje izpodbijane uredbe ne izpodbija, navedena uredba v delu, v katerem se nanaša nanjo, vsebuje prekoračitev pooblastil Sveta. Po njenem mnenju naj bi ta prekoračitev pooblastil izhajala iz dejstva, da naj bi bil pravi razlog, zaradi katerega je Svet njeno ime vključil v Prilogo I k Uredbi št. 359/2011, škodovanje iranski državi.

133 Tako naj Svet tožeče stranke ne bi kaznoval zaradi njene dejavnosti, kot naj bi bilo napačno navedeno v izpodbijani uredbi, temveč zgolj zaradi njene vladne narave, ki izhaja iz njene povezanosti z ministrstvom za komunikacije, tako kot v vsaki drugi državi. Svet naj bi s tem, da je proti tožeči stranki uvedel omejevalne ukrepe iz Uredbe št. 359/2011, poskušal sankcionirati njeno povezanost in s tem ohromiti iransko oblast.

134 Po mnenju tožeče stranke v skladu s sodno prakso pravni status osebe, zoper katero so bili sprejeti omejevalni ukrepi, ali njena pravna ali gospodarska povezava z vlado države sicer lahko pomeni indic, ki lahko pri Svetu vzbudi sum, vendar ta sam po sebi ne more upravičiti sprejetja takih ukrepov.

135 Tudi identiteta drugih oseb, navedenih v Prilogi I k Uredbi št. 359/2011, naj bi dokazovala, da je vključitev tožeče stranke v navedeno prilogo pretirana.

136 Tožeča stranka dalje poudarja, da omejevalni ukrepi, ki jih je sprejel Svet, posnemajo sankcije, ki jih je sprejel Office of Foreign Assets Control, kar naj bi dokazovalo politično neodobravanje Islamske republike Iran.

137 Svet trditve tožeče stranke zavrača.

138 Opozoriti je treba, da je v skladu s sodno prakso Sodišča o aktu, pri katerem so bila zlorabljena pooblastila, mogoče govoriti le, če je na podlagi objektivnih, upoštevnih in skladnih indicev razvidno, da je bil akt sprejet z izključnim oziroma vsaj odločilnim namenom, da se dosežejo drugi cilji, kot so navedeni v njem, ali za izognitev postopku, ki je posebej določen s Pogodbo za obravnavanje okoliščin obravnavanega primera (glej sodbo z dne 31. januarja 2019, Islamic Republic of Iran Shipping Lines in drugi/Svet, C-225/17 P, EU:C:2019:82, točka 115 in navedena sodna praksa).

139 V obravnavani zadevi tožeča stranka trdi, da je Svet njeno ime vključil v Prilogo I k Uredbi št. 359/2011 izključno zaradi njene vladne narave, ki izhaja iz njene povezanosti z ministrstvom za komunikacije, in ne zaradi njene lastne dejavnosti.

140 Vendar je iz preučitve drugega tožbenega razloga (glej točke od 25 do 34 zgoraj) razvidno, da vključitev njenega imena v Prilogo I k Uredbi št. 359/2011 z izpodbijano uredbo ni bila motivirana zgolj z njeno povezanostjo z ministrstvom za komunikacije, temveč predvsem z njenim izvrševanjem zahtev iranske vlade po filtriranju internetnih vsebin z vohunsko programsko opremo SIAM in zlasti z izkoriščanjem nadzora nad internetnim dostopom in mobilnimi telefoni za sledenje protestnikom in ustvarjanje podrobnega pregleda dejavnosti disidentov in protestnikov, ki so ga oblasti uporabile po lastni volji med protesti leta 2022 po smrti M. Amini.

141 Poleg tega je iz preučitve tretjega tožbenega razloga razvidno, da so razlogi, ki jih je Svet navedel v utemeljitev vključitve imena tožeče stranke v Prilogo I k Uredbi št. 359/2011 z izpodbijano uredbo, temeljili na dovolj trdni dejanski podlagi.

142 Tožeča stranka tudi ni utemeljila, zakaj naj bi bili okoliščina, da so v Prilogi I k Uredbi št. 359/2011 vključena druga imena, v zvezi s katerimi sama navaja, da jih ne želi komentirati, ali dejstvo, da so se tudi organi Združenih držav Amerike odločili sprejeti omejevalne ukrepe proti njej, upoštevni pri dokazovanju, da je Svet v obravnavanem primeru zlorabil pooblastila v smislu sodne prakse, navedene v točki 138 zgoraj.

143 Zato je treba prvi tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen in zavrniti tožbo v celoti.

Stroški

144 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker v obravnavani zadevi tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi Sveta poleg plačila lastnih stroškov naloži tudi plačilo stroškov Sveta.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Communications Regulatory Authority (CRA) se naloži plačilo stroškov.

Costeira Kancheva Öberg

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 16. oktobra 2024.

Podpisi